

Esclavatge mental

De vegades, en política, sembla que els que ja han descarrilat fa dies i estan desconcertats només sàpiguen cercar el miserable consol de veure descarrilar els altres. I s'emboliquen en declaracions que semblen més aviat malediccions. Incapaços de veure les raons del seu propi desastre, n'esperen un de més gran que afecti els altres i actuï com a bàlsam retrospectiu. La seva és una política que té més d'especulació amb el temps que d'estimulació de canvis; té més de càlcul tàctic que de projecte transformador; més d'ocupació burocràtica d'institucions que de compromís amb les aspiracions de la gent. Quan van mal dades, semblen més propensos a la introspecció mística o a practicar el vudú que no pas a l'autocrítica. Però la gent se n'ha adonat. I les campanyes que impulsen contra el procés català, paradoxalment, el retroalimenten.

La majoria de la població catalana vol pronunciar-se sobre la independència perquè considera que és la qüestió política principal que hi ha plantejada. Perquè interpreta que els mecanismes i recursos necessaris per combatre la crisi, corregir el model econòmic i adaptar-nos a l'entorn global en depenen. Per això ja té formulada la pregunta. És la que ha proposat l'Assemblea Nacional Catalana, que coincideix amb la que han suggerit els experts del Consell Assessor per a la Transició Nacional. Com més dies passin sense concretar la pregunta, més evident resultarà la incomoditat d'al-

guns partits. El temps els posa en evidència. Res no justifica cap endarreriment. Ja fa moltes setmanes que no hem sentit cap idea nova. Ja no queda arròs a la paella. Tot està ben escurat. Ningú guarda arguments guanyadors secrets al fons del calaix. I tothom sap les cartes dels altres.

¿Volem un estat independent? Sí o no? No té cap sentit, ara, estrafer la pregunta amb l'excusa que es busca que agradi a tothom; que convé una amplíssima majoria pel sí. No fotem. La política sempre incorpora teatre; però aquesta vegada necessitem saber que intervin-drem en una acció política democràtica de veritat. Hem de saber que tot serà real; autèntic. Sense tramoia ni efectes especials. No podem pagar el preu de l'ambigüitat per obtenir una àmplia majoria. No volem enganyar ni ser enganyats. No hi ha d'haver

JOAN M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

CONSULTEU
MÉS ARTICLES A
www.ara.cat

prestidigitació. Volem vots inequívocs i convençuts. Ha arribat l'hora. Qui no hagi rumiat prou la seva posició que s'hi posi; que converssi; que encara trigarem una mica a poder votar. Justament un dels avantatges de disposar d'una pregunta clara és permetre als que tenen dubtes que pensin en concret el seu

vot. Algunes formacions polítiques poden ser ambigües, però la pregunta no. Després del referèndum no han de quedar dubtes sobre el sentit del resultat. La majoria guanya. Una àmplia majoria dona més força, és veritat. Busquem-la. Deixem-hi la pell. Però només des de la claredat.

Els partidaris d'igualar la pregunta per obtenir una majoria ambigua també evoquen cada dia el risc de fractura social si la majoria és més curta. Què volen dir? ¿Que no n'hi ha, ara, de risc de fractura? ¿No pot pro-

vocar fractura la desigualtat incrementada per la manca de recursos imposada per l'Estat? ¿O que la majoria social vulgui emprendre un camí propi i que l'Estat només l'amenci i no la deixi votar? ¿I tenir grups al Parlament de Catalunya que li neguen la seva condició sobirana i menystenen la dels seus propis electors no comporta risc de fractura? ¿O que hi hagi grups amb militants i dirigents que no accepten el dret a decidir o neguen el dret dels pobles –inclos el que representen– a l'autodeterminació? ¿Això no suposa cap risc, però una pregunta clara sí? Au va!

A Catalunya hi ha alguns milions de persones que sentim imposada l'adscripció espanyola. No l'hem triat i ja no la volem. Hem tingut una paciència proverbial, però l'hem acabat. La nostra consciència i la nostra llibertat no pertanyen a l'Estat. I ens en volem emancipar. Ho apostem tot a la democràcia. I comptarem amb el suport dels que comparteixen la il·lusió i amb el respecte dels altres demòcrates.

El 1979, a partir d'un vell discurs de Marcus Garvey, Bob Marley va compondre *Redemption song*. Hi va incloure aquests versos: "*Emancipate yourselves from mental slavery. None but ourselves can free our minds*". Emancipem-nos de l'esclavatge mental, alliberem l'enteniment. Desacomplexem-nos. Tinguem més confiança en el vot popular que en les maniobres de l'Estat i dels que s'hi parapeten. Una Catalunya lliure, al capdavant, podria considerar propostes confederals. L'estat espanyol tots sabem que no.

No podem pagar el preu de l'ambigüitat per obtenir una àmplia majoria en la consulta. No volem enganyar ni ser enganyats

SUSANA SUBIRANA

A Catalunya hi ha alguns milions de persones que sentim imposada l'adscripció espanyola. No l'hem triat i ja no la volem